

- „Többé nem függök öntől.” (Így értettem meg a 14. verset.) Amikor megtértünk, gazdát cseréltünk. Ez a lényeg, ami igaz marad mindig. Van (frissen megtért ember), aki úgy tesz bizonyosságot, hogy „teljesen megváltoztam”. Előtte van az út, bukdácsolások, visszaesések... rájöhet, hogy nem „változott meg teljesen”, és akkor min fog nyugodni a hite?
- Nem az érzéseken, még csak nem is a látványos, gyors változásokon nyugodhat a hitünk, hanem azon, hogy új gazdánk van. Jézus Krisztus „megvásárolt a vérén” – Istentől, akinek tartoztam a bűnöm miatt: Istené voltam, de nem jártam vele.
- Krisztussal együtt én is meghaltam – a bűnnek, hogy ne a bűnben kelljen meghalnom. Halottal nem lehet kezdeni semmit, ezért nem uralkodhat rajtam a bűn. „De éltek Istennek”, ezért az Ő uralma alatt vagyok.
- 14. v.: mindenképpen valami „alatt” vagyok. 16. v.: valaminek a szolgája vagyok. Isten ezt világosan kijelenti, a Sátán meg letagadja, amikor azt mondja: lehetsz a magad ura.
- „Meghaltunk a Krisztussal, hisszük, hogy élünk is övele.” Azé vagyok, aki az életet adta nekem. Ő uralkodik rajtam, nem törvénnyel, hanem kegyelemmel. A törvény a bűnt teszi „fokozott mértékben bűnné”, annak alapján lehet kimondani a halálos ítéletet. Ez alól ment meg a kegyelem. „Ha elesem is, felkelek... az Úr az én világosságom” (Mik 7,8). „Többé nem függök” a Sátántól, a bűntől, a haláltól sem („megszabadította azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak” Zsid 2,15).
- A 14. v. egy megállapítás. A 12. vers parancs. „Nem uralkodik a bűn” – „ne uralkodjék a bűn”. Nem működik (v. nem tartós) a megtéréskori gyors változás, de Isten mégis akarja ezt. Hogyan történik? Először: „azt tartásatok magatokról” – legyen tudatában, hogy új életem és új Uram van, aki nemcsak életet, hanem szabadulást is adott a bűn alól. Ezért nem uralkodik rajtam, ezért nem szabad teret engednem neki és uralkodni hagynom a testemben. Ha bűnös kívánságnak engedek, az előbb-utóbb uralkodni fog rajtam úgy, hogy akarni fogom.
- Ez így a hívőre vonatkozik. Amikor Kainnak mondja az Úr, hogy „te uralkodjál rajta” (a bűnön), neki be kellene ismernie, hogy nem tud. Akkor tudott volna megtérni. A hívő sem maga uralkodik rajta, hanem a benne élő Krisztus. Ő igényli, hogy tudatosan és állandóan Őt válasszam a kívánságokkal szemben – konkrét hitbeli döntésekkel.
- Hitbeli döntés az is, hogy mire használom a „tagjaimat”: testemet, eszemet és mindazt, amim van. Ezek valóban fegyverek. Lehet velük mások ellen harcolni: hazudni, ölni, tönkretenni valakit akár a mulasztással is, azzal, hogy nem törődöm vele. Amíg nem él bennem Krisztus, csak ilyenekre tudom használni. – Hogyan lehetnek az igazság(osság) fegyvereivé? Oda kell szánnom magamat és tagjaimat Istennek. Ezek is döntések: a magam céljait szolgálom velük vagy azt, amit Isten parancsol. Ha azért harcolok velük (a „tagjaimmal”, mindennel, amim van), hogy más is megigazulhasson, akkor azok az igazság fegyverei. Ehhez ki kell tudnom mondani az igazságot (valóságot): azon kell lennem, hogy emberek a valódi Krisztust ismerhessék meg.
- „Szívetek szerint engedelmeskedtek” annak, amire „adattatok”. Adattunk: Isten tette velünk, nem a saját erőnkől és eszünkől tértünk meg Krisztushoz. „Szívetek szerint”: dönthetünk mellette (és a bűn és önmagunk ellen), mindig. Új Uram van – ezt Ő tette velem; neki engedelmeskedem: ez az én döntésem, amire Ő ad lehetőséget. Így munkálja Isten bennem a „teljes változást”, és végzi el a Krisztus napjára.

Róm 6,23 „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”